

Sygn. akt VIII C 1706/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W.

przeciwko K. N.

o zapłatę 4.803 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1706/16

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej K. N. powództwo o zasądzenie kwoty 4.803 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z zawartej przez pozwaną umowy kredytowej nr (...) z bankiem, którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A. Zobowiązanie wynikające z ww. umowy nie zostało spłacone w terminie. W dniu 28 sierpnia 2015 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej. Pozwana została poinformowana o dokonany przelewie wierzytelności i wezwana do zapłaty należności. Do dnia wniesienia pozwu pozwana nie uregulowała powyższego zobowiązania. **(pozew k. 3-6)**

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2016 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo doręczenia wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 48, potwierdzenia odbioru k. 45-47, wyrok zaoczny k. 48)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 1997 roku pozwana K. N. zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w L. – Oddział

w T. umowę kredytu ratального nr (...), na mocy której bank przyznał pozwanej kredyt na zakup określonego w umowie towaru o wartości 2.569 zł. Kwota kredytu została powiększona o opłatę manipulacyjną w wysokości 205,52 zł, zaś łączna kwota udzielonego kredytu wyniosła 2.774,52 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić w 36 ratach do dnia 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od stycznia 1998 roku, zgodnie z ustalonym harmonogramem. **(dowód: kserokopia umowy kredytu k. 7-8)**

W dniu 28 sierpnia 2015 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w G. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo akcyjną z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelność wobec pozwanej K. N.. **(dowód: kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 9-11, kserokopia załącznika k. 12, okoliczności bezsporne)**

W dniu 8 września 2015 roku sporządzono pismo zawierające informację dla pozwanej o przeniesieniu przysługującej Bankowi (...) S.A. wierzytelności wobec pozwanej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej. **(dowód: kserokopia pisma k. 15, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo akcyjna z siedzibą w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej K. N. wynikająca z umowy kredytu zawartej przez pozwaną z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w L.. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania

w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył żadnych dokumentów, z których treści wynikałoby, że Bank (...) S.A był następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w L., który zawarł z pozwaną K. N. umowę kredytu ratального nr (...).

Na gruncie przedmiotowej sprawy pełnomocnik powoda nie wykazał stosownymi dokumentami, aby Bank (...) S.A. wstąpił w prawa i obowiązki (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w L., a w szczególności przejął wszystkie należności i zobowiązania wynikające z umów z klientami, w tym m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanej K. N. z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) o udzielenie kredytu ratального z dnia 18 grudnia 1997 roku.

Na marginesie podnieść należy, że nawet gdyby powód przedłożył dokumenty o których mowa wyżej, to i tak nie wykazał, w jakiej wysokości wierzytelność w stosunku do pozwanej K. N., wynikająca z zawartej przez nią z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w L. umowy kredytu, przysługiwała zbywcy wierzytelności, a następnie powodowi.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie kredytu z dnia 18 grudnia 1997 roku zawartej z pozwaną, a zatem winien udowodnić, na jakich dokładnie warunkach została ona zawarta, aby można było ustalić (i aby Sąd mógł to zweryfikować), czy zaszły okoliczności faktyczne skutkujące ustaleniem, że pozwana nie wywiązała się z tej umowy. Należy zauważyć, że powód nie wykazał kiedy doszło do wypowiedzenia przedmiotowej umowy, a przede wszystkim kiedy dochodzone pozwem kwoty stały się wymagalne oraz za jaki okres i od jakich kwot zostały naliczone odsetki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości 4.803 zł z odsetkami, jak w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.),

a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Niewątpliwie dowodu na wysokość zadłużenia pozwanej nie może stanowić wyciąg z załącznika do wykazu wiarygodności odnoszący się do umowy z dnia 28 sierpnia 2015 roku. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, ogranicza się do domniemania, że zbywca i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W tym miejscu zaznaczyć należy, że z przepisu art. 207 § 6 k.p.c. jednoznacznie wynika, że powód zobowiązany jest zgłosić w pozwie dowody

i twierdzenia na poparcie swoich żądań. Przepis ten łączy się ściśle z unormowaniem art. 6 § 2 k.p.c., który wyraża jeden z ciężarów procesowych stron w postaci obowiązku wspierania postępowania. Z powinności wspierania postępowania wynika obowiązek powoływania wszystkich twierdzeń

i dowodów w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie w którym to jest możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstałą sytuację procesową (zob. Uzasadnienie do projektu ustawy, Druk Sejmowy nr 4332, Sejm VI Kadencji; SSN J. Górowski, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 16, s. 887). Sankcją za niepowołanie przez strony we właściwym czasie dowodów i twierdzeń na poparcie swoich żądań jest ich pominięcie. Przesłanką kluczową z punktu widzenia wykładni przepisu art. 207 § 6 k.p.c.

i uznania czy twierdzenie i dowód jest spóźniony, jest ocena, czy potrzeba ich powołania istniała w chwili, w której było składane pismo procesowe (pозew, odpowiedź na pozew czy sprzeciw, ew. dalsze pismo przygotowawcze), a strona tego zaniechała mimo, że powinna była je złożyć. Z kolei o tym, czy strona powinna była powołać twierdzenia i dowody w pozwie, odpowiedzi na sprzeciw lub w dalszym piśmie przygotowawczym, decyduje to, czy twierdzenie lub dowód pozostaje w logicznym związku z uzasadnieniem jej żądania. Zatem spóźnienie może wystąpić nawet wtedy już na etapie początkowym procesu, gdy strona powinna była twierdzenie i dowód powołać już pozwie lub odpowiedzi na pozew (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 23, s. 1004).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już pozwie, a najpóźniej do zamknięcia rozprawy. Powód powinien był w pozwie nie tylko, jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez pełnomocnika, nie udowodnił zasadności swojego roszczenia w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.